

Sinnevärldslig nutida

Jag satt för några år sedan i Villeneuve-sur-Lot med vännerna Roger och Madeleine, drack vin och pratade politik. De hade just pensionerats. Vi är kamrater sedan femtio år. Vi hade blivit kommunister vid samma tid när Hitlerfascismen tycktes segra. De dock i ett svårare läge än jag i samlingsregeringens Sverige. De kom in i rörelsen under illegaliteten på Pétains tid och fortsatte i det väpnade motståndet – i F.T.P. ”Franktirörer och Partisaner” – under ockupationen. I efterkrigstiden hade vi arbetat samman på Jeunesse du Mondes redaktion. Det var DUV:s – den internationella progressiva ungdomsrörelsens organ.

Under de år som gått hade jag blivit författare, Madeleine hade arbetat i facket och Roger fortsatt som journalist, först på l’Humanité och sedan som chefredaktör för CGT:s (den mer kommunistiska landsorganisationen) tidning la Vie ouvrière. Vi kunde tala uppriktigt.

– Ja, sade jag, alltså har Le Pen med Nationella Fronten börjat erövra arbetarklassen från kommunister och socialister och göra fascismen till det största arbetarklasspartiet i Frankrike!

– Det är inte att undra på, sade Roger. Nu är kris, utslagnings, arbetslöshet, himmelsskriande politisk korruption i statens ledning och ghettoiserade förorter där motsättningarna inom folket utvecklas till fientliga. Det är bara att se sig om. Men partiet är helt förvirrat efter 1989. Dess ledning tycks mest sträva efter att få egna regeringspositioner och framträdande vänster-intellektuella träder då och fram i TV ur sina paradlägenheter i sextonde arrondissementet och talar om hur fel de haft när de var röda och uppmanar folket därefter att vara som bröder. Frontens aktivister däremot går ut bland folk. De talar om deras vardag och tar i praktik upp deras dagliga problem. De arbetar som vi gjorde förr och då får de stöd för sin farliga och falska politik. Ty om deras svar är falska, ställer de sådana frågor vi kommunister nu blivit för fina att ställa.

– Ja, sade jag, de ledande kamraterna glömmer att naturen avskyr tomrum; om vi är för fina att ta itu med folks verkliga problem för att vi inte vill skita ner våra händer då kommer mot-

ståndaren att göra det och segra vare sig han kallar sig nazist eller fascist eller nationalfront – eller för den delen pétanist!

Vi tre diskuterade som kommunister. Jag har aldrig stuckit under stol med mina åsikter och gör det heller inte nu.

Men man behöver inte vara kommunist för att se vart det baskar i Europa!

Läs t.ex. Bim Clinells bok ”De hunsades revansch. En resa i fascismens Frankrike”, Bokförlaget DN 1999. Hon har fått kritik för olika faktafel. Visst är den kritiken riktig. Fast det är småfel mest. Betydligt viktigare är att hon konkret skildrar just hur en tidsenlig fascism skaffar sig en folklig bas.

Hon beskriver Nationella Frontens vardagsarbete. Det är för denna hennes styrkas skull man bör skaffa boken; köpa eller låna på bibliotek.

Den gör det mer möjligt att själv ställa frågorna om Sverige på rätt sätt mitt under det pågående mediasurret om svenska nynazister.

Ty var finns i dag den verkliga faran från höger?

Mats Svegfors skrev innan han lämnade posten som chefredaktör för SvD. en artikel där han påpekade att högerpartiet – Moderata samlingspartiet – inte längre representerade överklassen. Ty den verkliga överklassen hade inte behov av något eget svenskt politiskt parti längre. Det räckte med marknaden och den hade så frigjort sig såväl från skatter som nationella politiska restriktioner. Moderaterna var nu ett parti för medelklass och lägre medelklass. Socialdemokratiska partiet – det forna arbetarpartiet – var en apparat som frigjort sig från sin bas. Om full sysselsättning talar dess välavlönade politiker lika litet som sina moderata yrkeskamrater. De två partier vilka tillsynes utgör motpoler söker sig nu samma klassbas i mellanskikten (tarmar fyllda av fruktan och hopp om att Gud sig förbarme).

Nå, detta är också vad folk på vår kant i Sverige som Frankrike allt tydligare säger. Åtminstone mellan skål och vägg då ingen överordnad lyssnar. Då och då kan man tro – som i Frankrike när Mitterand först segrade – att något skall ske.

fascism

Sedan upplever man att det varit och är i stort likgiltigt vilket parti man röstat på. Politiken blir ändå densamma. Den bestäms ju av marknadens krav.

Den representativa demokratin (också de s k spelreglerna) är det instrument som kan användas för folkets makt i staten. Men vad sker när den politiska klassens parlamentariska spel upphävs till ett spel på marknadens villkor och blir ett käbbel inom den politiska klassen om sportler, lönande uppdrag, möjligheten att privat berika sig? Som Europapolitiker/administratör om inte annat. Ett spel som inte bara spelas legalt med de lagar de skriver åt sig och de lagliga fallskärmar de ger varandra utan genom att de sätter sig över dem. Ja, demokratin i båda våra länder får alltmer kleptokratisk profil. (Påminner i detta såväl om det i Weimarrepubliken som bidrog till att ge Hitler massbas som om det i Tredje republiken som efter nederlaget 1940 bidrog till att ge Pétain hans enormt starka folkliga stöd.)

Och vad med invandrarfrågan? Motsättningarna existerar. Det är bara att gå ut i samhället. Hatet finns redan nu; man kan tala om ett begynnande folkhat. Ungdomsgängen sticker kniv i varandra i våra länder. Detta beror inte på folks ondska utan på de marknadskrafter som släppts loss i den politiska kollapsen. Också de nyss kommunistiska och socialdemokratiska företrädarna har accepterat en liberal politik. Med friheten som slagord har här i Sverige på liberalt manér skapats etniskt utdifferenterade ghetton. Runtom i landet, inte bara i Stockholm, Göteborg och Malmö, ges numera svenska medborgare födda i Sverige av svenska medborgare inte ens sådan skolgång att de blir i stånd att tala, läsa och skriva på nationens språk. Så döms de till att bli livslång underklass på – eller över – gränsen ut i ett småkriminellt trasproletariat. Inte undra på att de sticker kniv i de rika svennarna och tar deras mobiltelefoner. Det skulle jag själv göra i deras situation! Skinnskallarna svarar med att slå tillbaka – kanske ihjäl. Allt som vanligt alltså!

Att de styrande då här som där skapar nya lagar för att förbjuda

da olika ord, symboler och åsikter hör också det till det normala. Så har det varit i Europa åtminstone sedan Johann Reuchlin ställdes inför rätta. Då gällde det att han protesterat mot att alla judiska skrifter skulle förintas. Han dömdes år 1520 till evig tystnad. Vilka ord som skall förbjudas har skiftat i olika tider. Vi – ty det finns ett vi i nutida europeisk kulturfrontsmening från Rabelais, Erasmus och Reuchlin framåt liksom det finns oss ett svenskt vi i politisk mening sedan Engelbrekt och ett allmänt vi i social mening sedan Spartakus åtminstone – vi har i snart femhundra år med förnuftiga argument visat detta förbjudandets farlighet. För det mesta dock utan framgång. Vilket var gång möjliggjort nya nederlag för folk.

Bim Clinell ger goda exempel på hur Nationella Fronten i sitt arbete kan utnyttja sådana lagar. Först genom att framstå som martyrer för en förbjuden sanning och sedan när de själva får lite makt genom att använda metoderna mot personer och grupper vilka söker stå fascismen emot.

Ja, för att säga som det är: Fascismen har denna dag i Sverige på grund av de bostadspolitiska och ekonomiska beslut våra valda representanter i marknadens intresse genomfört fått en potentiell massbas som i vart fall är betydligt större än den de olika smärre partierna – v, Kd, fp, c, mp – har tillsammans.

Vad den politiska klassens och dess mediarepresentanters nuvarande hojt beträffar påminner jag mig vad Roger sade om sextonde arrondissementets radikaler!

Men om de i morgon dag lade om bostadspolitik, skolpolitik och ekonomisk politik – tog kontrollen över marknaden – då funnes inte längre något fascistiskt hot.

Men det gör de inte! Inte om vi inte kommer överens om att göra som Robespierre tillrådde: Sätter tummen hårt i ögat på dem. •

Bim Clinells bok kan beställas genom Folket i Bilds bokklubb, se sid 45.